

Linnéa Roll

Marcus Jerner

Milo

Och Energin

© 2016 Trollhättan Energi AB
Förrådsgatan 2 • Box 933 • 461 29 Trollhättan
Tel 020-89 90 00 • www.trollhattanenergi.se

Text: Linnéa Roll
Illustrationer: Marcus Jerner

Tryckt hos JustNu, Trollhättan 2016

Text:
Linnéa Roll

Illustrationer:
Marcus Jerner

Det är tyst och stilla i staden. Snön faller i mörkret
och alla sover. Alla – utom trollen.

I trolldagen har trollden precis vaknat och alla är i full gång. Storebror troll bygger snötroll tillsammans med lillasyster troll. Mamma troll bakar sitt goda blåbärsbröd och pappa troll försöker få igång en brasa. Men var är Milo?

Jo, där! Milo ligger under en filt och skakar. Både av ilska och av kyla.

”Jag fryser!” skriker Milo. Pappa troll tittar bekymrat på Milo.

”Nu får du sluta tjata, Milo. Vi troll är bra på att hålla värmen, det vet du. Ut och lek med dina syskon så ska du se att du får upp värmen.”

”Du förstår ju ingenting! Man blir ju inte varmare av att hoppa runt i iskall snö heller”, säger Milo bestämt och reser sig och går.

Med filten virad runt sig sitter Milo på sin favorittänkarsten och huttrar av kyla. Om ändå pappa troll kunde få igång brasan så att han kan bli varm igen.

Milo tittar ut över människostaden. Han tycker den är som allra finast när allt är täckt av snö och när alla ljus lyser. Hur kan de ha så många brasor, när vi inte ens har en?

Då får Milo en idé. Människobarnen Leo och Tova bor ju i staden. Det var länge sen Milo träffade dem. Kanske skulle han smita ner till dem och värma sig.

När solen har gått upp är Milo redan på väg ut ur trollskogen. Med stora steg traskar han mot barnens förskola. Milo har hälsat på Leo och Tova många gånger förut, så att hitta i staden är inte längre något problem.

Han går över bron och förbi alla stora lådor på hjul och inte långt därefter är han framme vid förskolan.

Milo smyger fram till staketet och kikar in. Barnen är ute och leker i snön. Barnen skrattar och det ser så roligt ut. Men kallt. Alldeles för kallt. Han står där ett bra tag, men han kan inte se Leo eller Tova någonstans.

En flicka går förbi staketet och rullar en stor snöboll.

”Pssst!” Milo vinkar till flickan att komma dit.

”Fröken säger att vi inte får prata med människor vi inte känner”, säger flickan och fortsätter rulla sin stora snöboll.

”Men jag är ju ingen människa, jag är trollet Milo och vill bara fråga om du vet var Leo och Tova är?”

”Dig har jag hört talas om! De är hemma och sjuka idag. Men de bor där borta”, säger flickan och pekar på ett stort rött hus, tvärs över gatan. Milo tackar och skyndar dit.

Efter att Milo knackat på den stora dörren, öppnar Leo. Hans näsa är alldeles röd och ögonen är mindre än vad de brukar vara.

”MILO! Vad gör du här? ATTJOO!” säger Leo.

Milo blir helt blöt i ansiktet och han får torka av nysningen med svansen.

”Jag är här för att jag fryser. Får jag komma in och värma mig?” säger Milo.

”Både Tova och jag är sjuka så vi får inte leka. Men om du bara vill värma dig kan du krypa ner i soffan med oss”, säger Leo och släpper in Milo genom dörren.

I soffan ligger Tova, nästan helt gömd under något som ser ut som Milos filt, fast fluffig som ett moln. I handen har hon en platt fyrkant som lyser och låter. Lustigt, tänker Milo.

Milo trivs i värmen. Han trivs så bra att han till och med slumrar till. Men han vaknar snart av ett förskräckligt ljud. Ett brummande ljud som kommer allt närmare. Milo blir rädd och tittar i panik på barnen.

”Det är mamma. Göm dig”, säger Tova.

Milo hör hur det läskiga ljudet kommer närmre ... och närmre ... Milo tycker att det låter som ett argt djur. Han hör hur ljudet är alldeles för nära nu. Men då plötsligt tystnar det helt och byts istället till en mjuk och vän röst.

”Leo, Tova, jag åker och handlar nu. Ni klarar väl er själva en liten stund?”

Det måste varit barnens mamma, tänker Milo.

”Och snälla ni, tänd alla lampor nu när det börjar bli mörkt! Vi ses snart!”

Milo hör hur ytterdörren smäller igen och han vågar nu krypa upp ur Tovas täcke som han gömt sig under.

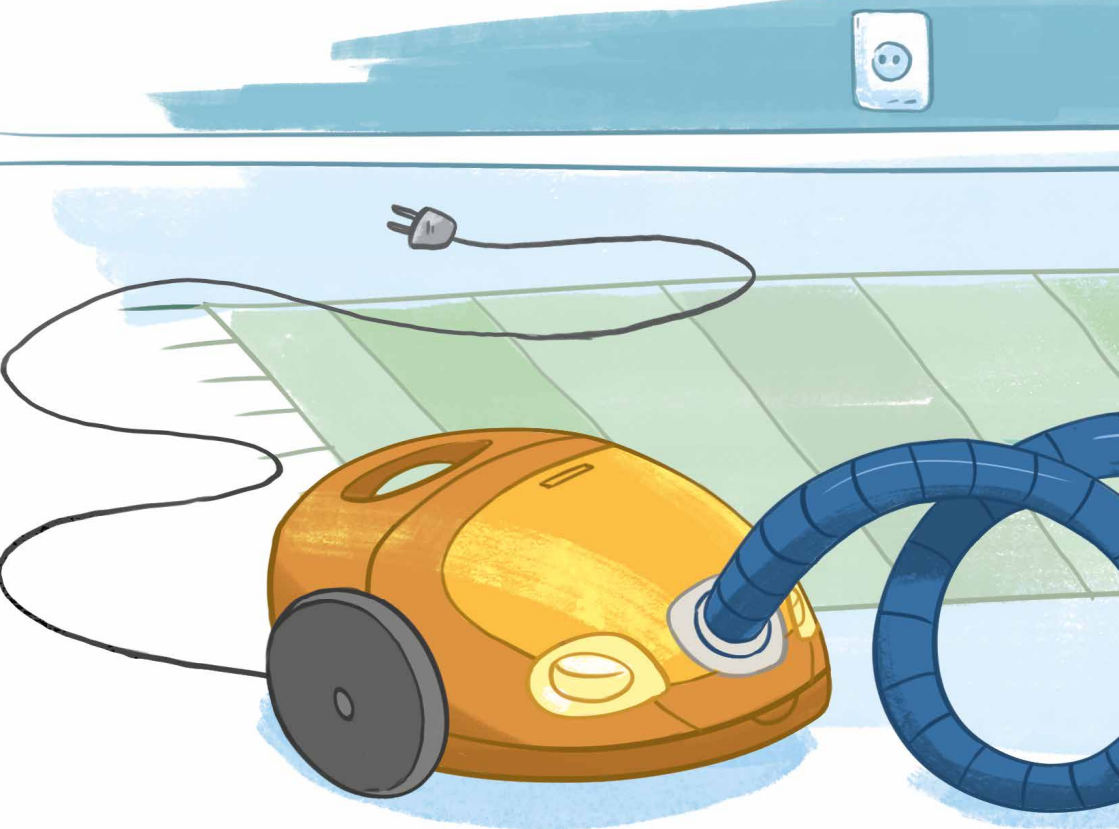
När Milo väl vågat sig fram igen ser han djuret som lät så förfärligt. Djuret ser inte alls farligt ut, lite konstigt kanske, men inte farligt. Milo går fram till djuret för att inspektera det lite närmre. Det har både en lång svans och en lång snabel.

”Får man klappa honom? Eller han kanske bits då?”

Barnen tittar förvirrat på varandra.

”Va? Vad menar du?”

”Ja, eller han kanske sover? Då ska jag inte störa.”

Barnen tittar på varandra igen och brister ut i ett bubblande skratt.

”Du kan ju inte klappa en dammsugare!”

”Vadå dammsugare?” Nu är det Milos tur att vara förvirrad.

”Ja, det där är ju inget djur. Det är vår dammsugare som suger upp allt damm. Den lever inte.”

”Men jag hörde ju hur den lät. Och den har ju svans!”

”Det där är ingen svans, Milo. Det är en elsladd.”
Leo tar upp dammsugarladdan och går mot
eluttaget.

”Kolla här”, säger Leo och sätter försiktigt i
sladden i uttaget.

Då börjar dammsugaren låta. Och samtidigt
som Leo drar ur sladden så tystnar den igen.

”Och kolla här, lampan har också en elsladd. Och trycker man på knappen, så vips!” Tova trycker på en knapp på sladden och lampan tänds.

”Alla mackapärer som har en sån sladd, eller som du kallar svans, de lyser, låter, suger eller gör något elektriskt.”

”Ahh, jag tror jag förstår”, säger Milo. Det pirrar till i Milos mage. Och han blir sådär nyfiken. Han bara måste testa ...

Milo springer snabbt genom barnens hus på jakt efter svansar. Han är så nyfiken på vad elektriska mackapärer kan göra mer än att lysa och låta.

Han sätter i svans efter svans i eluttagen och trycker på knapp efter knapp. Vissa mackapärer snurrar, vissa spelar musik, vissa blåser luft, vissa bränns. Men hans favorit, den värmer.

Och just när Milo känner att han har blivit varm igen i hela kroppen så blir allt mörkt på bara en sekund. Knäpptyst och mörkt och Milos favoritmackapär slutar att värma.

Milo sitter ihopkurad som en boll när någon plötsligt petar honom på ryggen.

”Milo? Vad har du gjort?” Leo och Tova tittar oroligt på Milo.

”Elen försvann ...”

”Har du skrämt iväg elen?” säger Tova.

”Det var inte med mening. Jag var bara så nyfiken på vad alla mackapärer med svans kunde göra och sen, helt plötsligt, så tog det stopp.”

”Det finns bara en sak att göra – vi måste hitta elen.”

Barnen och Milo tittar ut genom köksfönstret och ser till sin förskräckelse att hela gatan är kolsvart. Inte en enda lampa lyser.

”Milo, vad har du gjort?” säger Leo bekymrat.

”Hur ska vi nu kunna laga mat?”

”Och hur ska vi och alla andra barn kunna se på barnprogram?” tillägger Tova.

”Förlåt, jag sa ju att det inte var meningen ...”, säger Milo och tittar generat ner på golvet.

Då öppnas ytterdörren och in kommer barnens mamma med andan i halsen.

”Mår ni bra? Jag skyndade mig hem så fort strömmen gick. Det verkar som om hela kvarteret är nedsläckt.”

Milo har gömt sig under köksbordet för att inte barnens mamma ska se honom. Men hörde han rätt? Hela kvarteret är kolsvart. Och allt är Milos fel ... Vilken mardröm!

”Jag hörde i affären att de har skickat ut folk från energibolaget till gatorna för att lösa problemet. Jag ska gå ut och prata med dem när de kommer hit, men först ska ni bäddas ner så ni blir friska. Hopp ner i soffan med er!”

Så fort barnen och deras mamma har lämnat köket smiter Milo ut i hallen. Han lånar Leos jacka, snurrar svansen runt magen och går ut på gatan.

Då kommer två lådor med hjul inrullande på gatan. På sidorna ser Milo stora bilder på elsvansar. Lådorna stannar vid huset bredvid och ur kliver vuxna människor med lysande kläder.

Det måste vara folket från det där energibolaget som barnens mamma pratade om, tänker Milo och springer mot dem.

”Förlåt, förlåt, förlåt!” snyftar Milo när han kommit fram till de gula människorna.

”Men lilla vän, vad ber du om ursäkt för?” frågar en man i en gul jacka och tittar förvånat på en gråtande Milo.

”Hela kvarteret är släckt och ingen kan laga mat, ingen kan dammsuga och ingen kan se på barnprogram och allt är mitt fel”, snyftar Milo.

”Menar du att strömavbrottet skulle vara ditt fel? Vad är det du har gjort?”

”Jo, Leo och Tova lärde mig om elektriska saker och vad de kan göra. Och då ville jag såklart testa, och satte igång alla jag kunde hitta och sen vips, så blev det mörkt. Så snälla, hjälp mig och hitta elen igen!”

Människorna i de gula kläderna tittar på varandra, sen på Milo och ler.

”Men du, det här strömavbrottet har ingenting med dig att göra. Det är er klantiga granne som gjort sönder en viktig elkabel när han grävde. Och elen kommer snart tillbaka. Vi ska bara laga kabeln, så kommer alla att kunna dammsuga och laga mat igen, ska du se.”

”PUH!” Milo pustar ut och känner sig så lättad. Det var alltså inte Milos fel. Då känner Milo hur det börjar pirra i magen. Han känner igen känslan. Han är nyfiken.

Milo drar lite i en av de gula jackorna och harklar sig för att få de vuxna människornas uppmärksamhet igen.

”Jo ... jag bara undrar. Men vart tog elen vägen? Och var kommer den ifrån?”

”Du var allt en nyfiken liten varelse du!” säger mannen vars jacka Milo precis drog i.

”Ge mig fem minuter så ska jag förklara för dig. Jag ska bara hjälpa till lite här först.”

”Jättebra! Då springer jag in och hämtar mina kompisar Leo och Tova så länge. De vill nog också veta var man kan hitta elen”, säger Milo innan han springer iväg och hämtar barnen.

Fem minuter senare står Leo, Tova och Milo och väntar spánt på mannen i den gula jackan som vet allt om elen. Leo och Tova har så mycket kläder på sig för att inte frysa, att Milo inte kan låta bli att fnissa lite.

Då kommer mannen med den gula jackan. Han ler stort och när han kommer fram till dem så ger han alla tre varsin mugg med nåt rykande varmt i. Milo smakar på det varma och utbrister: ”Oj! Det här kan vara det godaste jag smakat! Nästan godare än mammas blåbärsbröd. Vad är det för något?”

”Men det är ju varm choklad, dummer!” säger Tova. ”Men nu vill vi veta om elen. Berätta!”

Mannen i gula kläder sätter sig till rätta. ”Jo, har ni sett det stora glashuset i Lextorp? Med den stora klon?”

”Ja, vi brukar åka förbi där när vi ska handla. Det ser ut som om klon hänger över en gigantisk myrstack”, säger Leo.

Då vet Milo. Han har alltid tyckt att det sett ut som en instängd myrstack och har aldrig förstått varför. Människorna kan ju gå några meter till och sen är de i skogen bland alla riktiga myrstackar. Människorna är så konstiga, tänker Milo.

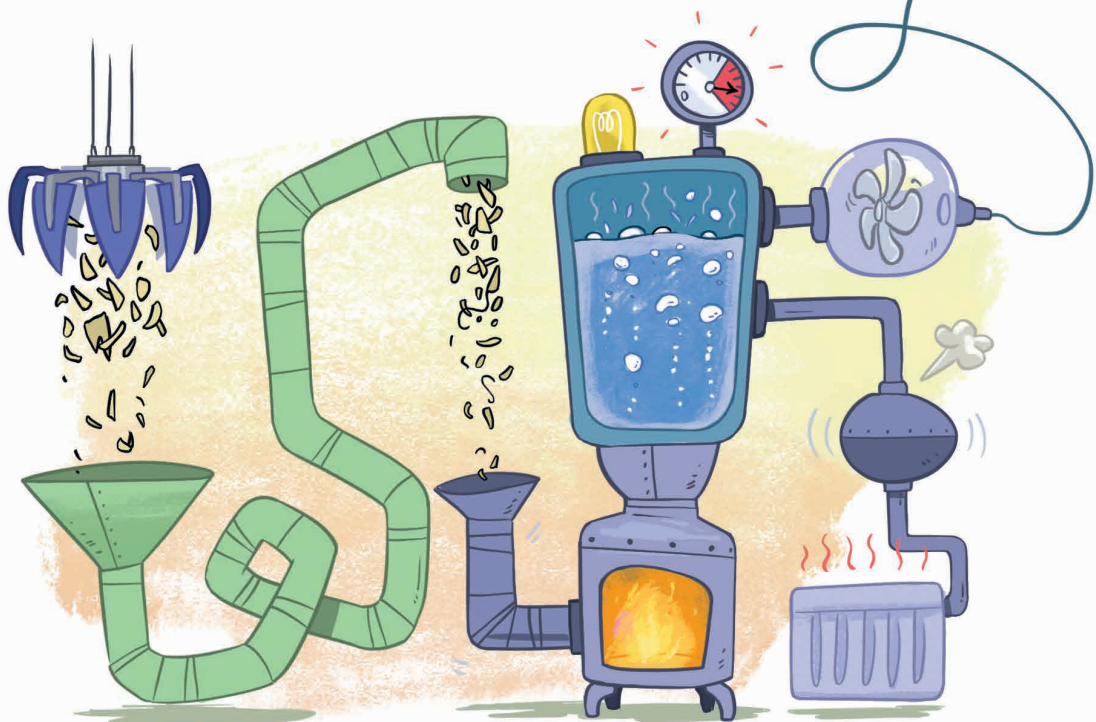
”Vad bra, då vet ni ju var elen kommer ifrån”, säger mannen och ler.

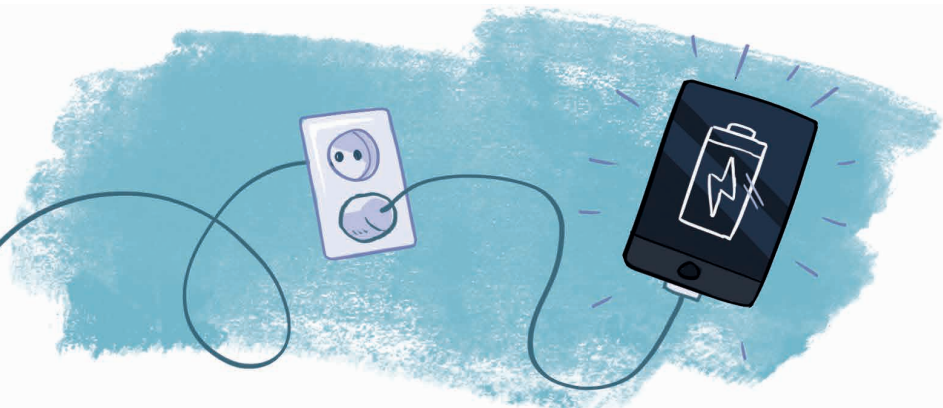
”Men va? Är det där elen bor?” säger Tova och både barnen och Milo ser fundersamma ut.

”Nja, kanske inte där elen bor. Men det är bland annat där den skapas.”, säger mannen.

”Hur då skapas?” frågar Milo.

”Jo, det där som du kallade myrstack, Leo, det är en massa skräp från skogen. Sånt som annars bara ligger och ruttnar och tar plats. Och klon tar upp lite skogsskräp då och då, och kastar in det i en stor brasa. När skogsskräpet brinner så blir det varmt. Och den värmen värmer upp massvis med vatten. En del av det varma vattnet skickas ut i ledningar till husen och värmer upp elementen och kranvattnet.”

”Av det varma vattnets rök, alltså vattenångan, skapar man elen som skickas ut till alla husen i staden. Så att man kan dammsuga, se på barnprogram och laga mat.” Barnen och Milo sitter alla tre tysta med öppna munnar och ser fascinerat på mannen med de gula kläderna.

”Var det för krångligt förklarat?” frågar mannen.

”Nej, jag tror jag förstår. Men vart har elen tagit vägen nu när det är så mörkt? Vi trodde ju att vi skrämt iväg den”, säger Tova.

”Skrämt iväg den har ni inte gjort, det kan jag lova. Det som hände var att när ledningen gick av, så kom inte elen hela vägen fram till husen. Krångligare än så är det inte.”

Då blinkar lamporna på gatan till, och strax därefter är hela gatan upplyst och i husen lyser det återigen.

Resten av folket i gula kläder kommer fram till dem. ”Vi är klara nu. Vi får hoppa in i bilarna och åka tillbaka igen”, säger en av de gulklädda människorna.

”Jaha, då var det slut på det roliga”, säger mannen med den gula jackan och reser sig upp.

”Det var kul att träffa er barn!” säger han samtidigt som han vinkar hej då.

”Tack för att du lärde oss om värmen och elen”, säger Milo och alla tre vinkar glatt tillbaka.

Milos nyfikenhet har släppt och byts istället ut mot en annan känsla. Det pirrar i magen nu med, men på ett helt annat sätt. Milo längtar hem.

”Jag ska gå hem nu”, säger Milo till barnen.

”Okej, men vänta lite”, säger Tova som sedan springer in i huset. När hon kommer tillbaka bär hon på den fluffiga molnfilten som barnen hade i soffan.

”Ta den här, Milo!” säger hon och ger Milo molnfilten.

”Så att du inte fryser. Du kan lämna tillbaka den när vintern är slut.”

Milo blir varm i hela kroppen.

”Vilka snälla vänner jag har”, tänker han. Han ger tillbaka Leos jacka och snurrar istället filten runt sig.

På vägen hem funderar Milo. ”Människor är allt bra lustiga ibland ... De gör gigantiska brasor för att värma upp sina hus och när elen väl försvinner blir det kaos och panik.”

Det är allt lika bra att ha det som vi har det, tänker Milo. Allt som egentligen behövs är att pappa troll får igång brasan och att vi har varandra att krama om.

